

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 8To/54/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7716010072
Dátum vydania rozhodnutia: 07. 09. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Karol Kučera
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2020:7716010072.2

Uznesenie

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Karola Kučera, sudcov JUDr. Daniely Mitterpákovovej a JUDr. Martina Michalanského v trestnej veci proti obžalovanému L. H. pre zločin vydierania podľa § 189 ods. 1, ods. 2 písm. b/ Tr. zák., o odvolaní obžalovaného a prokurátora proti rozsudku Okresného súdu Michalovce sp. zn. 1T/21/2016 zo dňa 21. 2. 2020, na verejnom zasadnutí konanom v Košiciach dňa 7. septembra 2020 takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. por. z a m i e t a odvolanie obžalovaného L. H. a odvolanie prokurátora.

odôvodnenie:

Okresný súd Michalovce rozsudkom sp. zn. 1T/21/2016 zo dňa 21. 2. 2020 uznal obžalovaného vinným zo zločinu vydierania podľa § 189 ods. 1, ods. 2 písm. b/ Tr. zák., ktorého sa mal dopustiť tak, že

dňa 26.9.2015 v čase okolo 02.00 hod. v H. na ul. A.S.J. č. XXXX/X, v hale rodinného domu po predchádzajúcich vulgárnych nadávkach bezdôvodne fyzicky napadol svoju sestru pošk. A. H., nar. X.X.XXXX a to tak, že ju pravou rukou zovretou v päšť, udrel najmenej trikrát do oblasti tváre a hrudníka, z nosa sa poškodenej pustila krv, vtedy obvinený poškodenej povedal „chcem do zajtra 20.000,-EUR a do konca mesiaca 80.000,-EUR, ináč s tebou urobím krátky proces, zabijem ťa“, keď pošk. A. H. začala plakať a kričať, aby ju nechal, prišla k hale ich matka pošk. B. H., nar. XX.X.XXXX a kričala na obvineného, aby sestru nechal, obvinený pristúpil k matke, z ruky jej vytrhol francúzsku barlu a prelomil ju na polovicu, nato pošk. A. H. odtiahla matku do spálne, kde sa obe pred obvineným zamkli, následne obvinený nezisteným spôsobom rozbil sklenenú výplň dverí spálne, zvnútra s kľúčom dvere odomkol, prišiel k sestre, rukami ju chytil pod krkom a sotil ju o posteľ, pristúpil k matke, chytil ju za vlasy a triasol jej s hlavou a viackrát na ňu kričal „aby A. nebránila, lebo zabije ju aj A.“, sestre opäť zopakoval „chcem od teba do zajtra 80.000,-EUR, inak ťa zabijem“, následne pošk. A. H. priviedla matku zo spálne do haly, aby jej podala lieky, vtedy tam došiel aj obvinený a opäť päšťou udrel sestru do tváre a tretíkrát jej zopakoval „hovorím ti, že chcem od teba do zajtra 80.000,-EUR, ináč s tebou urobím krátky proces, zabijem ťa“, kde týmto pošk. A. H. spôsobil zranenia a to pohmoždenie podkožia so začervenaním kože na ľavom líci a povrchovými kožnými odreninkami, krvný výron v hornom viečku ľavého oka, začervenanie kože plošnejšieho charakteru v hornej časti hrudníka až krku vpravo, krvnú podliatinu na ľavom lýtku a poúrazový vertebralgický syndróm VAS s dobou liečenia do 7 dní a pošk. B. H. spôsobom astmatický záchvat po psychickom rozrušení.

Súd mu za to uložil podľa § 189 ods. 2 Tr. zák. s použitím § 39 ods. 1, § 38 ods. 2 Trestného zákona trest odňatia slobody v trvaní 30 mesiacov. Podľa § 51 ods. 1,2 Tr. zákona podmienene odložil výkon trestu odňatia slobody na skúšobnú dobu v trvaní 48 mesiacov a zároveň uložil obžalovanému probačný dohľad nad jeho správaním v skúšobnej dobe. Podľa § 51 ods. 4 písm. f/ Tr. zákona uložil obžalovanému povinnosť spočívajúcu v príkaze osobne sa ospravedlniť poškodenej A. H., nar. X.X.XXXX, bytom A. S. J. č. XXXX/X, H..

Podľa § 287 ods. 1 Tr. por. uložil obžalovanému povinnosť nahradiť poškodenej Všeobecnej zdravotnej poisťovni, a.s. so sídlom Panónska cesta 2, 85104 Bratislava, škodu vo výške 43,74 €. Podľa § 288 ods. 1 Tr. por. súd oprávnených právnych nástupcov po neb. poškodenej B. H., nar. XX.X.XXXX, naposledy bytom A. S. J. č. XXXX/X, H., zomrelej dňa 9.7.2018 a poškodenú A. H., nar. X.X.XXXX, bytom A. S. J. č. XXXX/X, H. s nárokom na náhradu škody na civilný proces.

Proti tomuto rozsudku podali odvolanie obžalovaný a prokurátor.

Obžalovaný v písomných dôvodoch odvolania prostredníctvom svojho obhajcu uviedol, že napadnutý rozsudok okresného súdu vychádza z neúplne zisteného skutkového stavu, prvostupňový súd sa nevysporiadal so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie, sú tu pochybnosti o správnosti skutkových zistení napadnutých výrokov, na ktorých objasnenie treba dôkazy opakovať alebo vykonať ďalšie dôkazy. Prvostupňový súd založil svoj záver o tom, že sa stal skutok podľa obžaloby a že sa ho dopustil obžalovaný na výpovedi poškodenej A. H. fotodokumentácii osoby poškodenej a znaleckom posudku MUDr. Vyhnáľkovej. Na druhej strane súd vyhodnotil výpoveď obžalovaného a svedkyne H.. C. H. ako účelovú a nevierohodnú, resp. nedôveryhodnú s poukazom na snahu obžalovaného vyhnúť sa trestnoprávnym následkom a na možnú úvahu o snahe svedkyne H.. H. pomôcť obžalovanému zvrátiť dôkazný stav v jeho prospech. Je toho názoru, že prvostupňový súd nesprávne hodnotil jednotlivé dôkazy, ktoré boli na hlavnom pojednávaní vykonané a na základe ich nesprávneho hodnotenia dospel k nesprávnym skutkovým záverom. Popis skutku ako obžalovaným, tak aj svedkyňou H.. H. nie je rozporný, v jednotlivostiach sa tieto výpovede nerozchádzajú a nemožno ich teda ani hodnotiť ako rozporné. Výpoveď svedka totiž nemožno bez akejkolvek podrobne vysvetľujúcej argumentácie odmietnuť ako nedôveryhodnú len z dôvodu, že ide o svedka, ktorý je manželkou obžalovaného. Ak súd poukazuje na to, že takáto výpoveď svedkyne bola vyvrátená vyššie uvedenými dôkazmi nie je z odôvodnenia napadnutého rozsudku zrejmé, akým spôsobom tieto dôkazy vyvracajú výpoveď svedkyne H.. H.. Svedkyňa H.. H. ako napokon každý svedok, ktorý vypovedá na hlavnom pojednávaní bola poučená v zmysle ustanovenia § 131 ods. 1 Trestného poriadku o tom, že je povinná vypovedať pravdu a nič nezamlčať a o trestných následkoch krivej výpovede. Vzhľadom na uvedené preto nemožno len z hľadiska rodinných a iných väzieb prezumovať snahu rodinného príslušníka pomôcť osobe obžalovaného a týmto myšlienkovým pochodom degradovať výpoveď svedka. Výpoveď každého svedka má rovnakú váhu a preto nemožno uvažovať o kategorizácii svedkov s ohľadom na to, či svedok má záujem obžalovanému pomôcť. Prvostupňový súd síce uvádza, že výpoveď svedkyne H.. H. je vyvracaná inými dôkazmi, čo je však z logického hľadiska nesprávny záver, lebo súdom poukazované dôkazy nie sú spôsobilé rozporovať výpoveď svedkyne H.. H. navyše v prípade, ak by to tak bolo, je súd povinný sa v odôvodnení s touto otázkou vysporiadať. Inak povedané, ani tieto dôkazy nemôžu jednoznačne preukázať, že sa skutok stal tak, ako to tvrdí poškodená A. H. a že výpovede obžalovaného a svedkyne H.. H. sú nevierohodné a nedôveryhodné. Aj na hlavnom pojednávaní dňa 21.04.2016 tvrdila poškodená A. H., že od obžalovaného utrpela minimálne osem až deväť rán. V prípade, ak by poškodená A. H. bola napadnutá obžalovaným s takou intenzitou útoku (8 až 9 rán) je zrejmé, že by došlo k značne devastačnejším zraneniam, než sú tie, ktoré konštatoval znalecký posudok znalkyne MUDr. Vyhnáľkovej. Súd síce ustálil svoje závery o vine na konkrétnych dôkazoch, tieto sú však vzájomne rozporné. Fotodokumentácia tela poškodenej, na ktorú sa odvoláva odôvodnenie napadnutého rozsudku bola predmetom prieskumu znalkyňou, kde znalkyňa MUDr. Vyhnáľková identifikuje lokalizáciu začervenania v hornej časti hrudníka ako začervenanie pripomínajúce následok po opálení kože vo výstrihu tielka. Z odôvodnenia rozsudku nie je zrejmé, aké konkrétne dokumentované zranenia, prípadne poškodenia tváre, krku a lýtka nasvedčujú skutkovému priebehu, ako ho uviedla na hlavnom pojednávaní poškodená A. H.. Popis poranení poškodenej podľa fotodokumentácie je otázkou skutkovou, nie právnou a na takýto postup je z hľadiska odborných vedomostí osobou povolanou práve znalec. V prípade, ak by existovali pochybnosti o správnosti znaleckého posudku, mohlo k ich odstráneniu dôjsť výsluchom znalca, v každom prípade je však nositeľom dôkazného bremena v konaní pred súdom prokurátor, alternatívne je dôkaz oprávnený vykonať v zmysle ustanovenia § 2 ods. 11 Trestného poriadku aj súd. Preto pokiaľ sa prvostupňový súd zaoberal otázkou zranení poškodenej podľa fotodokumentácie a dospel k inému záveru ako znalec, je namieste výsluchom znalca doplniť posudok o sporné otázky zranení poškodenej. Na hlavnom pojednávaní bolo vykonané rozsiahle kontradiktórne dokazovanie všetkými dostupnými a vykonateľnými dôkazmi, ktoré súd vyhodnotil jednotlivo aj v ich súhrne, avšak som toho názoru, že v prípade, kedy existujú dve skupiny dôkazov a tento rozpor nie je inými dôkazmi možné odstrániť, je priam povinnosťou súdu aplikovať zásadu in dubio pro reo a obžalovaného spod obžaloby oslobodiť. Pokiaľ znalecký posudok uvádza, že počet úderov

nekorešponduje s charakterom a množstvom zranení poškodenej, vychádzala znalkyňa z výpovedí charakterizovaných vo výpovediach poškodenej dňa 26. a 27. 9. 2015, ako to uvádza znalecký posudok. Na hlavnom pojednávaní však poškodená uviedla, že utŕžila minimálne osem až deväť úderov, čo by pri posúdení znalcom zrejme nekorešpondovalo so zraneniami poškodenej už vôbec. Pri takomto počte úderov by sa prejavil devastačný účinok úderov v neporovnateľne vyššej miere, než to vyplýva z lekárskeho správ, fotodokumentácie a znaleckého posudku. Abstraktná úvaha o tom, či osobnostné rysy obžalovaného nasvedčujú jeho agresivite alebo sklonom k fabulácii alebo naopak, či možno u poškodenej badať sklony k lživosti a ku skresľovaniu skutočností nemôže nahrádzať riadne vykonané dokazovanie zamerané na zistenie skutkového stavu, o ktorom nemožno mať dôvodné pochybnosti. Ide síce v zmysle ustanovenia § 2 ods. 10 Trestného poriadku o povinnosť orgánov činných v trestnom konaní, zároveň je však úlohou prokurátora uniesť dôkazné bremeno v konaní pred súdom ohľadne skutkovo podstatných okolností, nie nepriamych a nepodstatných okolností.

Vyhodnotenie všetkých vykonaných dôkazov na hlavnom pojednávaní umožňuje len záver, že dôkazná situácia vo vzťahu k obžalovanému L. H. je založená na výpovedi jediného svedka (poškodenej A. H.), táto výpoveď nie je podporená inými dôkazmi, navyše ide o výpoveď poškodenej, ktorú znalkyňa MUDr. Vyhnáľková označila za rozpornú s objektívne zistenými zraneniami poškodenej. Iné usvedčujúce priame alebo nepriame dôkazy neboli orgánmi činnými v trestnom konaní a v konaní pred súdom prokurátorom zabezpečené. Unesenie dôkazného bremena a udržanie obžaloby je v každom prípade úlohou prokurátora a prípadná dôkazná núdza v prípade absencie usvedčujúcich dôkazov logicky vedie k vyhláseniu oslobodzujúceho rozsudku súdom. Úlohou súdu, ako nestranného rozhodovacieho orgánu, je posúdenie týchto dôkazov a rozhodovanie sporu medzi prokurátorom, ktorý zastupuje štát a obžalovaným. Z uvedeného preto vyplýva, že pokiaľ sa v priebehu trestného konania nepodarilo zabezpečiť dôkazy, ktoré by bez pochybností usvedčovali obžalovaného, nie je možné tohto uznať vinným zo spáchania skutku podľa obžaloby a jediný možný a zákonný postup je oslobodenie spod obžaloby z niektorého z dôvodov podľa § 285 Trestného poriadku. Súd preto pri vyhodnotení dôkazov a za situácie, kedy obžalovaného okrem jedinej svedkyne poškodenej A. H. žiadny iný relevantný dôkaz neusvedčuje zo spáchania skutku uvedeného v obžalobe ide o pochybnosti, pri existencii ktorých má súd postupovať v zmysle zásady in dubio pro reo. Výrok o vine môže byť založený len na takých dôkazoch, ktoré celkom vylučujú pochybnosť, že sa stal skutok, ktorý je predmetom trestného stíhania. To platí tým skôr, keď vierohodnosť jediného priameho svedka je pochybná (rozsudok NS SR sp. zn. 14/1964). Zásada objektívnej pravdy vyžaduje, aby súd oprel svoje rozhodnutie o vine a treste o jednoznačne zistené a bezpečne preukázané fakty, nie o obyčajnú pravdepodobnosť. Tam, kde sa nedá bezpečne určiť, ktorý z variantov skutkového riešenia zodpovedá skutočnosti, volí súd po vyčerpaní všetkých dosiahnuteľných dôkazov ten, ktorý je pre obžalovaného priaznivejší (rozsudok NS SR sp. zn. 46/1963).

Nakoľko vykonaným dokazovaním nebolo preukázané, že sa žalovaný skutok tak, ako je uvedený v obžalobe stal, po vyčerpaní všetkých dostupných dôkazov a zmysle zásady objektívnej pravdy a zásady in dubio pro reo, mal prvostupňový súd rozhodnúť tak, že obžalovaného spod obžaloby oslobodzuje. Vzhľadom na vyššie uvedené navrhol, aby odvolací súd z dôvodov podľa ustanovenia § 321 ods. 1 písm. b/, c/ Trestného poriadku v intenciách § 321 ods. 1 v spojení s § 322 ods. 1 Trestného poriadku napadnutý rozsudok v celom rozsahu, čo do výroku o vine a výroku o treste zrušil a vrátil vec súdu prvého stupňa, aby ju tento v potrebnom rozsahu znova prejednal a rozhodol.

Prokurátor v písomných dôvodoch odvolania uviedol, že o vine obžalovaného súd nemal žiadne pochybnosti. Má zato, že uložený trest je nepostačujúci, nezákonný a neprimeraný a na obžalovaného je potrebné pôsobiť prísnejším nepodmienečným trestom odňatia slobody. Poukazujúc na ustanovenie § 34 Tr. zákona má zato, že takto uložený trest nesplní svoj účel. Účelom trestu je chrániť spoločnosť jednak pred páchatelom trestného činu, voči ktorému sa prejavuje prvok represie, prvok individuálnej prevencie a jednak aj voči ďalším občanom - možný páchatel, voči ktorému sa prejavuje prvok generálnej prevencie. Osobnosť páchatela je potrebné hodnotiť vo viacerých súvislostiach, pričom je nevyhnutné posúdiť negatívny alebo pozitívny význam osoby páchatela pre hodnotenie nebezpečnosti činu pre spoločnosť. Poukázal nato, že obžalovaný sa dopustil protiprávneho konania voči sestre - poškodenej A. H. a voči svojej matke - poškodenej B. H.. Postoj a správanie sa obžalovaného počas celého konania plne korešponduje s vyjadrením PhDr. Beleša, ktorý uviedol, že u obžalovaného dominujú egoistické pohnútky, pri ktorých uspokojovanie jeho vlastných potrieb a prianí uprednostňuje pred potrebami iných ľudí. Má sklon klamať a vymýšľať si určité skutočnosti. Obžalovaný ani raz počas trestného konania

nepriznal spáchanie skutku tak, ako sa mu kladie za vinu. Spáchaním skutku došlo k zraneniam poškodenej tak, ako sú konštatované v znaleckom posudku MUDr. Vyhnáľkovej.

Nestotožňuje sa s výrokom súdu o treste a jeho odôvodnením. Súd vzhľadom na skutočnosť, že uloženie trestu v zákonom ustanovenej trestnej sadzbe by bolo pre páchatel'a neprimerane prísne, aplikoval ustanovenie § 39 ods. 1 Tr. zákona, a to najmä s ohľadom na dĺžku konania. Skutok bol spáchaný dňa 26.09.2015, vyšetrovanie bolo ukončené a obžaloba bola podaná 15.02.2016. Je pravdou, že v priebehu súdneho konania došlo k zmene zloženia senátu, bol vypracovaný kontrolný posudok, avšak len ako reakcia na obžalovaným dodaný znalecký posudok. Teda nedošlo k neprimeranému a neodôvodnenému natiahnutiu súdneho konania. Tiež nesúhlasí s konštatovaním súdu, že uložený trest postačuje na ochranu spoločnosti, prevýchovu páchatel'a a na odradenie iných od páchania trestných činov. Žiadna okolnosť prípadu, na základe ktorej by mohol súd uložiť aj pod dolnú hranicu zákonom ustanovenej trestnej sadzby zistená nebola a nebola ani obhajobou preukázaná. Riadny život zamestnaného človeka po spáchaní trestného činu u obžalovaného by bolo možné považovať za mimoriadne pomery alebo výnimočné okolnosti prípadu v zmysle § 39 ods. 1 Tr. zákona len vtedy, keby spôsob jeho života obsahoval niečo výraznejšie než vyžaduje bežný občiansky život. V danom prejednávanom prípade nie sú zrejmé ani také „všeobecné“ poľahčujúce okolnosti, ktoré by vo svojom súhrne vzhľadom na okolnosti prípadu bolo možné posúdiť ako výnimočné okolnosti prípadu. Prvok generálnej prevencie týmto zachovaný nie je a už vôbec nie prvok individuálnej prevencie, keďže obžalovaný je uzrozumený s tým, že aj v prípade ak konanie nedoznal, toto neľutoval, súd mu znížil trest odňatia slobody pod dolnú hranicu, aj napriek tomu, že neboli splnené podmienky.

Vzhľadom na vyššie uvedené navrhol, aby odvolací súd zrušil rozsudok prvostupňového súdu a vec vrátil na nové prejednanie a rozhodnutie okresnému súdu, poprípade, aby o výroku o treste rozhodol sám v zmysle § 322 ods. 3 Tr. por.

Obžalovaný sa prostredníctvom svojho obhajcu k odvolaniu prokurátora vyjadril v tom smere, že prokurátor bez bližšieho zdôvodnenia uvádza, že trest uložený prvostupňovým súdom je nepostačujúci a to vzhľadom na závažnosť spáchaného skutku a najmä postoj obžalovaného v priebehu trestného konania. Pri hodnotení osoby obžalovaného je podľa názoru prokurátora nevyhnutné poukázať na postoj obžalovaného, ktorý od začiatku prípravného konania popieral spáchanie skutku. Je právom obžalovaného popierať, že by sa skutku dopustil a v tomto smere nemôže byť postoj obžalovaného na ujmu obžalovaného, bez ohľadu na to, či v neskoršom konaní dôjde k jeho zatiaľ neprávoplatnému odsúdeniu a uloženiu trestu. Je absurdné, aby prokurátor žiadal prísnejší trest u tých obvinených, ktorý od začiatku svojho trestného stíhania spáchanie skutku popierajú a aby výkon obhajoby (spôsobom, ktorý uzná obžalovaný za vhodný) hodnotil prokurátor ako postoj obžalovaného, ktorý je v konečnom dôsledku potrebné sankcionovať prísnejšie. Prokurátor zrejme neprípustnou analógiou naznačuje, že ak je priznanie a oľutovanie trestného činu poľahčujúcou okolnosťou (§ 36 písm. I/ Trestného zákona), mal by prvostupňový súd prísnejším trestom „odmeniť“ obžalovaného za realizáciu svojho práva na obhajobu. Obžalovaný má právo na obhajobu v takom smere, aký uzná za vhodný a prípadné rozhodnutie o tom, že nebude vypovedať, resp. o tom, že skutok popiera, mu v žiadnom prípade nemôže byť na ujmu žiadnym spôsobom. Prokurátor poukazuje na osoby poškodených, čo však našlo odraz v podanej obžalobe, v právnej kvalifikácii skutku a preto nemožno aj s úmyslom zákonodarcu vyjadreným v ustanovení § 38 ods. 1 Trestného zákona poukazovať osobitne na okolnosť, ktorá je zákonným znakom skutkovej podstaty trestného činu a s akcentom na takúto okolnosť požadovať prísnejší trest. Nie je úlohou prokurátora osobnostne posudzovať správanie obžalovaného na hlavnom pojednávaní a vyjadrovať sa k jeho osobnosti.

Zdôraznenie, že obžalovaný ani raz počas trestného konania nepriznal spáchanie skutku tak, ako mu je kladený za vinu, predstavuje hlboké nepochopenie práv obžalovaného a opakované zdôrazňovanie takéhoto prístupu prokurátorom je po odbornej stránke nepochopiteľné. Obžalovaný predsa zahlásil odvolanie proti rozsudku prvostupňového súdu, popiera, že by sa stal skutok podľa obžaloby a takýto postoj k veci je jeho legitímnym právom. Je protipólom demokratického a právneho štátu, ak by štátne orgány nútili svojich občanov k priznaniu a v prípade, ak by k priznaniu nedošlo, aby boli za takýto postoj sankcionovaní. Postoj obžalovaného k otázke neuznania viny sa nemôže odraziť vo výroku súdu o treste, takýto právny názor prokurátora popiera idey právneho štátu. V ďalšej argumentácii sa prokurátor zaoberá nesprávnosťou postupu súdu pri aplikácii ustanovenia § 39 ods. 1 Trestného zákona. Tu však prokurátor opomína princíp, v zmysle ktorého sa skúma primeranosť dĺžky trvania v obdobných veciach a s prihliadnutím najmä na zložitosť veci a postoj obžalovaného. Aplikácia ustanovenia článku 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd súdom v prípade trestného stíhania, ktoré trvalo takmer

5 rokov od momentu, kedy malo dôjsť k spáchaniu skutku je zákonným a spravodlivým princípom, ktorá jednoznačne akcentuje účel trestu vyjadrený ustanovením § 34 ods. 1 Trestného zákona. Pokiaľ teda prokurátor v odvolaní uvádza, že takto uložený trest nespĺňa požiadavku generálnej a individuálnej prevencie, je nevyhnutné poznamenať, že ak majú byť splnené požiadavky generálnej a špeciálnej prevencie trestu, musí byť rozhodnutie o vine a treste vynesené v primeranej lehote. Poznámka o vypracovanom kontrolnom znaleckom posudku uvedená ako „avšak len ako reakcia na obžalovaným dodaný znalecký posudok „nie je vzhľadom na závery znaleckého posudku Ústavu pre znaleckú činnosť v psychológii a psychiatrii, spol. s r.o. namieste, nakoľko znalecký posudok ústavu nekonštatoval zjavnú nesprávnosť alebo prípadne aj nadbytočnosť znaleckého posudku PhDr. Ščerbovej. Obžalovaný, ktorý sa so závermi znalca PhDr. Beleša nestotožňoval a teda predložením znaleckého posudku PhDr. Ščerbovej len realizoval svoje právo na obhajobu. Tzv. kontrolný znalecký posudok nekonštatoval nesprávnosť záverov znaleckého posudku PhDr. Ščerbovej a vzhľadom na skutočnosť, že tento je vo svojich záveroch antagonistický v porovnaní so znaleckým posudkom PhDr. Beleša, nie je ani zrejmé, prečo prokurátor uvádza charakteristiku osobnosti obžalovaného obsiahnutú práve v znaleckom posudku PhDr. Beleša.

Súd jednoznačne v odôvodnení vzťahujúcim sa na výrok o treste vysvetlil, že došlo k porušeniu čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a aplikoval ústavne a medzinárodnoprávne akceptovaný princíp odškodnenia za porušenie práva na prejednanie vecí v primeranej lehote. Postavenie obžalovaného je stresujúce a negatívne ovplyvňuje život obžalovaného prinajmenšom v tom, že hrozba trestu komplikuje obžalovanému možnosť viesť a plánovať ďalší osobný život. Z obsahu spisu je zrejmé, že dĺžka trestného konania nebola zapríčinená postojom a správaním obžalovaného a táto okolnosť spoločne s vplyvom trestného stíhania na obžalovaného má za následok, že plynutím času sa znižuje záujem spoločnosti na potrestaní páchatela a slabne potreba jednak individuálnej prevencie a tiež potreba generálnej prevencie. Poukázal na čl. 48 ods. 2 prvú vetu Ústavy Slovenskej republiky, čl. 6 ods. 1 vetu prvú Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, § 2 ods. 7 Trestného poriadku rozsudok NS SR sp. zn. 5To/14/2009, alebo v rámci rozhodovacej činnosti ESLP ide o rozsudok Wemhoff v. Nemecko z 27.06.1968, kde ESLP konštatoval, že „obvinený má právo na to, aby o jeho trestnom obvinení bolo rozhodnuté v primeranej lehote. Toto právo je integrálnou súčasťou práva na spravodlivý proces. Podmieňuje priamo spravodlivý charakter konania tým, že zabráňuje strate dôkazov alebo oslabeniu ich dôkaznej hodnoty. Bráni tiež tomu, aby obvinený bol príliš dlho vystavený zásahom do svojich práv a slobôd a neistote o svojom osude“. Prvok individuálnej prevencie v interpretácii prokurátora nie je daný tým, že v prípade nepriznania aj tak došlo k zníženiu výmery trestu pod spodnú hranicu trestnej sadzby a už vôbec nemožno priznať relevantnosť argumentácie názoru o tom, že by trest mal zohľadňovať traumu poškodeného. Prokurátor v tomto prípade spája postupy v rozpore s účelom a zásadami ukladania trestu s nesprávnym dôvodom na postup podľa § 39 ods. 1 Tr. zák.

V intenciách vyjadrenia k dôvodom odvolania prokurátora trvá v plnom rozsahu na dôvodoch odvolania obžalovaného a navrhol odvolaciemu súdu, aby napadnutý rozsudok okresného súdu z dôvodov podľa ustanovenia § 321 ods. 1 písm. b/, c/ Trestného poriadku v intenciách § 321 ods. 1 v spojení s § 322 ods. 1 Trestného poriadku v celom rozsahu, čo do výroku o vine a výroku o treste zrušil a vrátil vec súdu prvého stupňa, aby ju tento v potrebnom rozsahu znova prejednal a rozhodol. Navrhol, aby odvolací súd v intenciách ustanovenia § 319 Trestného poriadku odvolanie prokurátora ako nedôvodné zamietol.

Na podklade takto podaných odvolaní odvolací súd v zmysle ustanovenia § 317 ods. 1 Tr. por. preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolatelia podali odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo a zistil, že odvolanie obžalovaného a prokurátora nie je dôvodné.

V konaní, ktoré predchádzalo napadnutému rozsudku postupoval okresný súd v súlade s ustanoveniami Trestného poriadku a vykonal na hlavnom pojednávaní všetky potrebné dôkazy, majúce význam pre rozhodnutie o vine a treste, tieto dôkazy vyhodnotil v súlade s ustanovením § 2 ods. 12 Tr. por. a dospel tak ku správny skutkový a právny záverom.

V odôvodnení napadnutého rozsudku v súlade s ustanovením § 168 ods. 1 Tr. por. okresný súd jasne a zreteľne vyložil, ktoré skutočnosti vzal za dokázané, o ktoré dôkazy oprel svoje skutkové zistenia a akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov, pričom sa dôsledne zaoberal aj obhajobou obžalovaného.

Krajský súd si v celom rozsahu osvojil správne a zákonné odôvodnenie napadnutého rozsudku, nemal žiadne pochybnosti o závere okresného súdu, že obžalovaný sa dopustil konania tak, ako je to uvedené vo výrokovvej časti napadnutého rozsudku a keďže sa so závermi okresného súdu stotožňuje, tak na ne ako na správne a zákonné v podrobnostiach poukazuje.

Krajský súd v prvom rade poukazuje na judikatúru Ústavného súdu Slovenskej republiky, v zmysle ktorej rozhodnutie okresného súdu a krajského súdu tvoria jeden celok (I. ÚS 141/04) a v zmysle tohto právneho názoru krajský súd tak v stručnosti poukazuje na zistený skutkový stav a na právny rozbor a právny záver okresného súdu.

Na podklade podaných odvolaní krajský súd zistil, že okresný súd na hlavnom pojednávaní vykonal rozsiahle dokazovanie, vypočul obžalovaného L. H., poškodenú A. H., svedkyňu H. C. H. a veľmi podrobne vykonal aj znalecké dokazovanie znalkyňou PhDr. Libušou Ščerbovou, ako aj vykonal znalecké dokazovanie z odboru súdneho lekárstva a to prečítaním záverov znalkyne MUDr. Vlasty Vyhnáľkovej.

Krajský súd po preskúmaní napadnutého rozsudku v prvom rade konštatuje, že okresný súd všetky dôkazy, ktoré vykonal na hlavnom pojednávaní, vykonal v súlade s procesnými ustanoveniami Trestného poriadku a vykonané dôkazy aj podľa názoru krajského súdu jednotlivo a v ich vzájomnom súhrne zákonným spôsobom vyhodnotil. V podrobnostiach krajský súd poukazuje na jednotlivé vykonané dôkazy, ktoré podrobne a vyčerpávajúco okresný súd rozviedol v napadnutom rozsudku, ako už vyššie uviedol, v zmysle judikatúry I. ÚS 141/04 si ich v celom rozsahu osvojil a ako na správne a zákonné v podrobnostiach na ne poukazuje.

Aj podľa názoru krajského súdu spáchanie skutku obžalovaným bolo preukázané výpoveďou samotnej poškodenej A. H., ktorá v priebehu celého konania ako v prípravnom konaní, tak aj na hlavnom pojednávaní vypovedala, ako sa jej obžalovaný vyhrážal, pričom jej vulgárne nadával a fyzicky ju aj napadol.

Aj podľa názoru krajského súdu tvrdenie poškodenej je v súlade s vykonaným znaleckým dokazovaním z oblasti zdravotníctva a farmácie, súdneho lekárstva, kde zo záverov znalkyne MUDr. Vyhnáľkovej vyplýva, že poškodená utrpela zranenie a tieto zranenia mohli byť spôsobené údermi dlaňou, pästou, zovretím a uchopením ruky druhou osobou. Zo znaleckého dokazovania tak vyplýva, že údery boli síce menšej intenzity, ale k útoku na poškodenú fyzickým kontaktom došlo a utrpela ľahšie zranenia a tu znalkyňa sa ďalej vyjadřila, že tieto zranenia aj korešpondujú s fotodokumentáciou zranení poškodenej, ako aj s fotodokumentáciou obžalovaného.

Aj zo znaleckého posudku PhDr. Evy Kitkovej, ktorá posudzovala zo psychologického hľadiska osobnosť poškodenej vyplýva, že poškodená bola schopná si zapamätať v časovom a kauzálnom slede presné detaily autenticky a chronologicky. Zo psychologického hľadiska znalkyňa vyslovila záver, že u poškodenej neboli zistené známky konfabulácie a z psychologického hľadiska poškodená popisovala priebeh skutku autenticky a presne.

Z týchto dôkazov, na ktoré krajský súd stručne poukazuje, aj krajský súd dospel k záveru, že výpoveď poškodenej je vierohodná tak, ako to v svojom právnom závere vyslovil aj okresný súd.

Okresný súd v napadnutom rozsudku sa podrobne zaoberal a hodnotil aj dôkaz a to výpoveď poškodenej B. H., matky obžalovaného a ani v tomto smere nezistil žiadne pochybenie zo strany okresného súdu. Podľa názoru krajského súdu, okresný súd sa dôsledne zaoberal aj osobnou obhajobou obžalovaného a záver okresného súdu, že výpoveď obžalovaného a v podstate celá obhajoba obžalovaného je účelová a nevierohodná v snahe vyhnúť sa protiprávneho konania je správny a ani v tomto smere krajský súd nezistil žiadne pochybenie zo strany okresného súdu.

Záver o vine obžalovaného zo zločinu vydierania podľa § 189 ods. 1, ods. 2 písm. b/ Tr. zák. je aj podľa názoru krajského súdu správny a zákonný.

Okresný súd pri ukladaní trestu tak, ako to podrobne rozviedol v napadnutom rozsudku na č.l. 13 - 15 sa aj podľa názoru krajského súdu dôsledne zaoberal dĺžkou konania a veľmi podrobne v napadnutom rozsudku poukázal na čas skutku, ktorý bol spáchaný 26. 9. 2015 s poukazom na dobu vyšetrovania, až na podanú obžalobu na súd dňa 15. 2. 2016. Okresný súd veľmi správne poukázal na priebeh konania pred súdom, keď po zmene v zložení senátu v roku 2017 boli vykonávané ďalšie výsluchy a vykonávané ďalšie dôkazy po zmene senátu ako zákonného senátu.

Pri ukladaní trestu okresný súd poukázal na judikatúru Európskeho súdu vzhľadom na primeranosť dĺžky konania a zároveň poukázal na judikatúru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vo vzťahu k dĺžke konania a primeranosti dĺžky konania s prihliadnutím na obtiažnosť veci, postoj obžalovaného a procesný postup orgánov činných v trestnom konaní s porovnateľnosťou dĺžky konania v obdobných veciach.

Záver okresného súdu po vyhodnotení obtiažnosti veci, ako aj dĺžky konania a aj po vyhodnotení osoby obžalovaného, ktorý od doby skutku sa nedopustil žiadnej ďalšej trestnej činnosti, je aj podľa názoru krajského súdu vo vzťahu k použitiu inštitútu mimoriadneho zníženia trestu v zmysle § 39 ods. 1 Tr. zák. správny a zákonný.

Aj krajský súd uložený trest vo výmere 30 mesiacov s podmieneným odkladom na skúšobnú dobu 48 mesiacov, za súčasného uloženia probačného dohľadu, ako aj primeraných obmedzení považuje za dostatočný.

V podrobnostiach krajský súd pri ukladaní trestu za použitia zmierňovacieho ustanovenia v zmysle § 39 ods. 1 Tr. zák. poukazuje na veľmi podrobné a správne odôvodnenie napadnutého výroku o treste okresným súdom a tieto závery si v celom rozsahu aj krajský súd osvojil.

Z týchto dôvodov preto krajský súd zamietol odvolanie obžalovaného do viny, ako aj uloženého trestu, pretože vyhodnotil odvolanie obžalovaného ako nedôvodné a taktiež zamietol odvolanie prokurátora do trestu, pretože ho vyhodnotil taktiež ako nedôvodné.

Správny a zákonný je aj výrok okresného súdu o uplatnenom nároku Všeobecnej zdravotnej poisťovni, ako aj výrok, keď okresný súd podľa § 288 ods. 1 Tr. por. odkázal právnych nástupcov aleboj poškodenej B. H., ako aj poškodenú A. H. s nárokom na náhradu škody na civilný proces. Aj tento výrok okresný súd stručne a jasne odôvodnil, s čím sa stotožnil aj odvolací súd.

To boli dôvody, pre ktoré krajský súd rozhodol v zmysle výrokovej časti tohto rozhodnutia.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.